

Αθωνική

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 24^ο

ΙΣΧΙΣ
ΝΗΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 268
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ο μικρός ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

Ηταν μόλις δέκα χρόνων παιδί ο Άνδρέας, αλλά είχε γνωρίσει κιάλας τις στενοχώριες της ζωής. Στά τέσσερά του είχε χάσει τη μανούλα του και πριν λίγο καιρό και τον πατέρα του. Έτσι ο Άνδρέας, με τον μικρό του αδελφό, τον Νώτη, έμειναν όρφανά στους πέντε δρόμους. Καλά πού βρέθηκε η θεία τους ή Σταυρούλα, η αδελφή της μάνας τους, και τὰ περιμάζεψε. Φτωχή όμως κι αυτή, εργάτρια σ' ένα ταπητουργείο, πού νά χορτάση ψωμί τὰ όρφανά!

Μιά ημέρα ο Άνδρέας, πού ήταν παιδί πολύ στοχαστικό, είπε στην θεία του ότι θά σταματήσει τό σχολείο γιά νά δουλέψη. "Ποιός θά σέ πάρη στην δουλειά του μιά στάλα παιδί;" άναρωτήθηκε η θεία. Μά ο Άνδρέας επέμενε και έγινε... έμπορος. Πουλούσε σπύρτα στον δρόμο, στά καφενεϊά, όπου βρισκόταν. Μιά μέρα πλησίασε έναν κύριο, την ώρα πού έβγαине από ένα μεγάλο κατάστημα. "Πάρτε, κύριε, ένα κουτάκι σπύρτα", του είπε ευγενικά. Ο κύριος γύρισε και είδε τό παιδί μέ συμπόνια. Δέν έμοιαζε μέ τὰ χαμίνια του δρόμου. "Εψαξε γιά ψιλιά αλλά δέν βρήκε. Στό πορτοφόλι του είχε μόνο κατοστάρικα. "Δώστε μου, κύριε, τό κατοστάρικο κι εγώ θά βρω νά τό χαλάσω. Θά τρέξω γρήγορα και θά σάς φέρω τὰ ρέστα", είπε ο Άνδρέας.

Ο κύριος τον κοίταξε κατάματα. Τό ξάστερο πρόσωπο του παιδιού και ο τρόπος πού του μίλησε, τον έπεισαν νά του έμπιστευθί τό κατοστάρικο. Ο Άνδρέας έφυγε τρεχάτος. Πέρασαν πέντε λεπτά, πέρασαν δέκα και ο Άνδρέας ακόμα νά φανή. Ο κύριος άρχισε νά κουνά νευρικά τό μπαστούνι του. Πέρασαν άλλα δέκα λεπτά τίποτε! "Κουτός ήμουν νά πιστέψω ένα παιδί του δρόμου", είπε από μέσα του και πήρε τό δρόμο γιά τό σπίτι του.

Τήν άλλη μέρα ο κύριος βρήκε έξω από την πόρτα του έναν μικρό νά τον περιμένη. Έμοιαζε πολύ μέ τό παιδί στό όποιο είχε δώσει τό κατοστάρικο, μόνο πού ήταν μικρότερος. "Κύριε", του είπε φοβισμένο, "έσείς είστε πού δώσατε στον Άνδρέα μας χθές τό πρωί τό κατοστάρικο;" "Ναί, εγώ είμαι", άπάντησε εκείνος. "Νά τὰ ρέστα σας. Μου είπε ο Άνδρέας μας νά σάς τὰ δώσω. Μέ έστειλε νά ρωτήσω στό κατάστημα πού σάς είδε χθές, γιατί τον Άνδρέα τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο", είπε ο μικρός.

Ο κύριος στάθηκε γιά μιά στιγμή σκεπτικός. "Υστερα έπιασε τό χέρι του παιδιού και του ζήτησε νά τον οδηγήση στό σπίτι τους. Όταν έφτασαν, κατέβηκαν 4-5 σκαλοπάτια και μπήκαν σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Σέ μιά γωνιά, πάνω σ' ένα στρώμα ήταν ξαπλωμένος ο Άνδρέας και δίπλα του παράστεκε μιά φτωχοντυμένη γυναίκο. Ο καλός κύριος έσκυψε, φίλησε τό μέτωπο του παιδιού και είπε στην θεία του: "Θά φροντίσω εγώ νά γίνη καλά αυτό τό παιδί". Υστερα από λίγη ώρα ο Άνδρέας ήταν στό νοσοκομείο. Τό τραύμα του ήταν σοβαρό, αλλά οι γιατροί τον έσωσαν. Όταν έγινε καλά, ο καλός κύριος δέν τον άφησε νά ξαναπουλήση σπύρτα. Τόν έστειλε πάλι στό σχολείο. Τό ίδιο έκανε και γιά τον αδελφό του. Πήρε και την θεία τους τή Σταυρούλα οικόνομο στό πλούσιο σπίτι του. Τά παιδιά μεγάλωσαν και έγιναν τίμιοι εργάτες και καλοί άνθρωποι. ■

"Άξιος ο εργάτης του μισθού αυτού.

Απόστολος Παύλος (έπιστ. προς Τιμόθεον)

Από
την
σοφία
των

Γερόντων

✘ Οί άνθρωποι του κόσμου αγαπούν τον κόσμο, επειδή δέν εγνωρίσαν ακόμη την πικρίαν αυτού. Είναι ακόμη τυφλοί εις την ψυχήν και δέν βλέπουν τί κρύπτεται μέσα εις αυτήν την προσωρινήν χαράν.

✘ Της υπακοής τό φορτίον λογίζεται σύνοψις των λοιπών άρετών, όπως και ο

Σταυρός των Παθών του Κυρίου. Και, καθώς ο Ληστής διά του Σταυρού εισήλθε εις τον Παράδεισον, ούτω και ήμεις, διά της υπακοής, ως διά Σταυρού, εισερχόμεθα εις την Βασιλείαν. Προφανώς οι παρήκοοι έξω της Βασιλείας.

† Γέρων Ιωσήφ

✘ "Όταν κάνης τό καλό και περιμένης νά εϋρης ευγνωμοσύνη, γρήγορα θά απογοητευθής και θά χάσης την γαλήνην σου, διότι οι άνθρωποι είναι συνήθως άγνώμονες. Όταν κάνης τό καλό, νά περιμένης ότι θά βρής τον μελά σου άπ' αυτόν πού ευεργέτησες. Έτσι, αν μέν συναντήσης άχαριστία, δέν θά ταραχθής, αν πάλι συναντήσης ευγνωμοσύνη, ή χαρά σου θά είναι μεγάλη.

✘ Κοιτάζομε τί είπαν και τί έγραψαν οι Πατέρες και όχι πώς έζησαν. Αντί νά κάνωμε σχόλια εις τὰ κείμενα των Πατέρων, θά έπρεπε καλύτερα νά άντιγράψωμε την ζωή των.

† Γέρων Ιωήλ

✘ Δέν μπορούμε νά καταλάβωμε τό θέλημα του Θεού, γιατί δέν μάς αφήνει τό θέλημά μας και γιατί βλέπουμε τὰ λάθη των άλλων και όχι τὰ δικά μας.

✘ Νά βάζωμε την κεφαλή μας κάτω από τὰ πόδια όλων των ανθρώπων. Έτσι είναι ώραία. Και νά θεωρούμε τον έαυτό μας κατώτερο από όλους τους ανθρώπους. Όχι όμως κατώτερο από τὰ ζώα, γιατί τὰ ζώα δέν έχουν άθάνατη ψυχή.

† Γέρων Ευμένιος

✘ Η ιδέα, πού έχουν μερικοί ότι ή νηστεία βλάπτει, είναι πλανεμένη. Όσοι, όμως, κάνουν βαρειές εργασίες, πρέπει νά τρώνε κάτι, γιά νά δυναμώνουν, καθώς και οι άσθενείς νά ακολουθούν τις ύποδείξεις των γιατρών.

✘ Μίμησι των Άγιων δέν σημαίνει ύποχρεωτικά μίμησι του μαρτυρίου τους, αλλά των ύψηλών ιδανικών τους, του άρίστου φρονήματός τους.

† Γέρων Άνθιμος Άγιαννανίτης

ροστάτης τῶν νηπίων εἶναι ὁ Ἅγιος Στυλιανός. Γι' αὐτό εἰκονίζεται νά κρατᾶ στήν ἀγκαλιά του νήπιο σπαργανωμένο. Ἡ θαυματουργική του δύναμι, ὡς προστάτου, φύλακα καί θεραπευτοῦ τῶν μικρῶν παιδιῶν, εἶναι δῶρο Θεοῦ. Τοῦ δόθηκε αὐτή ἡ χάρι, ὡς ἀνταμοιβή τῆς μεγάλης καί φλογερῆς πίστεώς του, τῆς μεγάλης ἀρετῆς του, πού δοκιμάσθηκε σ' ἓνα σκληρό ἀσκητικό βίο.

Μία γραφή, πού φαίνεται νά κρατᾶ ὁ Ἅγιος στίς εἰκόνες του, μιλάει γιά τήν θεία δωρεά τοῦ χαρίσματος του καί λέει: **“Παιδῶν φύλαξ πέφυκα Ἐριστοῦ τό δῶρον”**.

Ὁ Ἅγιος Στυλιανός ἀρχίζει νά θαυματουργῆ καί ἀποδεικνύεται φύλακας τῶν νηπίων ἀπό τά χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του. Καί στό διάβα τῶν αἰῶνων συνεχίζει νά προστατεύη τά μικρά παιδιά ἀπό θανατηφόρες ἐπιδημίες καί νά τά γιατρεύη ἀπό ἀνιάτα νοσήματα. Ἀκούει τίς προσευχές πονεμένων γονέων

τόν χαρακτηρίζουν λαμπερό ἀστέρι ἀσκητικοῦ βίου καί τρέχουν κοντά του νά τόν συμβουλευτοῦν. Ἄλλοι τόν ρωτοῦν πῶς πρέπει ν' ἀντιμετωπίζουν τούς πειρασμούς καί ἄλλοι πῶς νά ἐπιβάλουν τήν εἰρήνην στά κοινόβιά τους. Κι αὐτός, μέ ταπεινοφροσύνη, νοουθετεῖ καί ἐνισχύει τούς ἀδελφούς του.

Ἀργότερα, γιά νά κάνη αὐστηρότερη τήν ἀσκητική του ζωή, ἀποσύρεται σέ ἔρημο καί ἀκατοίκητο μέρος καί ζεῖ σ' ἓνα σπήλαιο. Ἐκεῖ οἱ ἡμέρες καί οἱ νύχτες του κυλοῦν μέ προσευχές. Ὑμνεῖ καί ψάλλει τόν Θεό. Εἶναι γαλήνιος κι εὐτυχισμένος. Ὅλα ὅσα βλέπει γύρω του δυναμώνουν τήν πίστι του. Ἡ καρδιά του, ὁ νοῦς του, ἡ ψυχὴ του, ὅλη ἡ ὑπαρξί του εἶναι δοσμένα στόν Θεό. Τρέφεται μέ λίγα χόρτα πού βρίσκει στήν ἔρημο.

Διαβάζοντας τό ἱερό Εὐαγγέλιο, καταλαβαίνει ὅτι προϋπόθεσι γιά νά κερδίση ὁ ἄνθρωπος τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ν' ἀποκτήσῃ ψυχὴ σάν αὐτή τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Τό γεγονός αὐ-

Ἅγιος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

πού, μέ φλογερὴ πίστι στόν Θεό ζητοῦν καί τήν βοήθειά του γιά τήν υἰεία τῶν παιδιῶν τους. Λένε ἀκόμα ὅτι καί τό ὄνομα Στυλιανός εἶναι δηλωτικό τῆς ἐνισχύσεως, πού προσφέρει ὁ Ἅγιος στά παιδιά, δηλαδή τὰ “στυλώνει”...

Τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ, στίς **26 Νοεμβρίου**, πού τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας τή μνήμη του, πολλές μητέρες ἐκκλησιάζονται, κάνουν προσφορές

καί ὑψώματα γιά τήν υἰεία τῶν παιδιῶν τους. Δείγματα τῆς εὐγνωμοσύνης στίς εὐεργεσίες του εἶναι τ' ἀφιερώματα, πού βλέπουμε κρεμασμένα μπροστά στήν εἰκόνα του.

Στό διάβα τῶν αἰῶνων, μέ τήν βοήθεια τοῦ Ἁγίου πολλά ἄτε-

τό μεγαλώνει τήν ἀγάπη του γιά τά παιδιά μέ τίς ἀδολες καί καθαρές ψυχές.

Ἐκφράζει, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Στυλιανός μιά ἐπιθυμία στόν Θεό.

Τόν παρακαλεῖ νά τοῦ δώσῃ τήν χάρι νά εἶναι προστάτης τῶν παιδιῶν. Ὁ Παντοδύναμος, πού βλέπει τό ὕψος τῆς ἀρετῆς τοῦ ἐρημίτη μοναχοῦ, εἰσακούει τήν παράκλησί του. Μέ θεία βούλησι ἀπολύπτεται ἡ ἐρημική σπη-

Ὁ ΦΥΛΑΚΑΣ

λιά τοῦ Ἁγίου. Πλῆθος κόσμου συρρέει στό ἀσκητήριό του. Πολλοί τόν συμβουλευονται, πολλοί τόν θαυμάζουν. Ἐκεῖνος μέ ἀπλότητα, καλωσύνη καί ἀγάπη συμβουλεύει, βοηθᾶ, φέρνει ἀνθρώπους κοντά στόν Χριστό.

τῶν μικρῶν παιδιῶν

κνα ζευγάρια ἀπέκτησαν παιδιά. Ἡ μεγάλη πίστι τους στόν Θεό καί ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ κάνουν τό θαῦμα. Γι' αὐτό τόν λόγο, γιά πολλούς ὁ Ἅγιος εἶναι καί γιατρός τεκνογονίας.

Ἄς δοῦμε ὅμως ποιός εἶναι ὁ Ἅγιος αὐτός, πού τιμοῦν μέ ξεχωριστή ἀγάπη οἱ γονεῖς. Γεννήθηκε στήν Παφλαγονία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ ἔζησε καί μεγάλωσε κατὰ τόν 5ο μ.Χ. αἰῶνα. Ἀπό παιδί ἔδειξε τά σπάνια ψυχικά του χαρίσματα. Πολύ νωρίς ἀποφάσισε νά πορευτῆ σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς του, πού εἶχε μέσα της τόν Χριστό. Στά ἐφηβικά του χρόνια μελετᾶ τήν Ἁγία Γραφή, καί βεβαιώνεται ὅτι τό ὕψιστο ἀγαθό γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Μέ πυξίδα αὐτή τῆ μεγάλη ἀλήθεια, προσανατολίζει τήν ζωή καί τίς πράξεις του. Πουλᾶει τήν πατρική κληρονομία, μοιράζει τά χρήματα στους φτωχοῦς καί ἀποσύρεται σέ Μοναστήρι.

Ἐκεῖ γίνεται αὐστηρὸς νηστευτῆς καί ἐγκρατευτῆς. Μπαίνει μέ ἐνθουσιασμό στό ἀγωνιστικό στάδιο τοῦ μοναχοῦ. Ὅλοι μιλοῦν γιά τίς ἀρετές του, τήν αὐστηρὴ ἀσκησί του. Μένει ταπεινός καί ἄγνός. Στό πρόσωπό του οἱ μοναχοὶ βλέπουν ἓνα πρότυπο ἀσκητικῆς ζωῆς. Πολλοί τόν θαυμάζουν. Ἄλλοι

Τότε ἀποκαλύπτεται καί τό χάρισμά του νά γιατρεύη παιδιά. Μητέρες ἀπό κοντινά καί μακρινά μέρη, κρατώντας στήν ἀγκαλιά τους ἀνάπηρα καί ἄρρωστα παιδιά, τρέχουν μέ πίστι κοντά στόν Ἅγιο καί τόν ἱκετεύουν νά τά γιατρέψῃ. Ἐκεῖνος, γεμάτος καλωσύνη καί συμπόνια, παίρνει τά νήπια στά χέρια του καί, μέ μάτια ὑγρά, παρακαλεῖ τόν Θεό νά χάρισῃ σ' αὐτά υἰεία. Πολλές μανάδες κλαῖνε ἀπό χαρά. Φιλοῦν μέ εὐγνωμοσύνη τό χέρι τοῦ Ἁγίου. Ζοῦνε θαυμαστά γεγονότα γιατρίας... Ἔτσι ἔζησε καί ἔτσι δόξασε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος Στυλιανός. Ὅταν ἐφθασε σέ βαθειά γεράματα, ὁ Θεός ἔστειλε τούς ἀγγέλους Του νά πάρουν τήν ἀγία του ψυχὴ, γιά τήν ἀναπαύσουν ἀπό τούς πολύχρονους κόπους, τίς στερήσεις καί τήν σκληρότητα τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Κοιμήθηκε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος πλήρης ἡμερῶν καί ἀρετῶν.

Ποῦ τόν ἔθαψαν δέν γνωρίζουμε, οὔτε διασώθηκαν ἄλλα στοιχεῖα ἀπό τήν ζωή του. Ἐμεινε ὅμως τό ὄνομά του. Τόν σέβεται καί τόν τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας. Τόν ἐπικαλοῦνται οἱ γονεῖς στίς ἀνάγκες τους καί ἰδιαίτερα γιά τά ἄρρωστα παιδιά τους. Κτίζουν στό ὄνομά του μεγαλοπρεπεῖς ναούς. Τά θαῦματα τοῦ Ἁγίου συνεχίζονται καί μετὰ τήν κοίμησί του. ■

ὁ “Θεόφιλος” Γέρος τοῦ Μωριᾶ καί τό καλύτερο ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Οταν ιδρύθηκε τό Ἑλληνικό κράτος, μετά τήν ἐπανάστασι τοῦ 1821, οἱ μεγάλες δυνάμεις τῆς ἐποχῆς προσπαθοῦσαν, ἡ κάθε μία γιά λογαριασμό τῆς, νά ἐπηρεάσουν τούς πολιτικούς. Ἔτσι δέν ἦταν σπάνιο ν’ ἀκούη κάποιος πῶς ὁ τάδε πολιτικός εἶναι ρωσόφιλος, ὁ δεῖνα ἀγγλόφιλος κ.ο.κ., ἀνάλογα μέ τήν θέσι πού ἔπαιρνε καί ποιά ἀπό τίς μεγάλες δυνάμεις πίστευε πῶς θά βοηθοῦσε περισσότερο καί καλύτερα τό νεοσύστατο κράτος.

Κάποτε λοιπόν, ρώτησαν καί τόν θρυλικό Γέρο τοῦ Μωριᾶ, τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη:

- Ἐσύ, στρατηγέ, εἶσαι ἀγγλόφιλος;

- Ὅχι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

- Τότε εἶσαι γαλλόφιλος;

- Οὔτε.

- Ἐ, θά εἶσαι, καθῶς φαίνεται, ρωσόφιλος.

- Ὅχι βέβαια.

- Μά τί εἶσαι τέλος πάντων;

Καί ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ, μέ τή συνηθισμένη θυμοσοφία του, ἀπάντησε:

- Ἐγώ εἶμαι Θεόφιλος. Γιατί σάν τόν Θεό κανεῖς δέν ἀγαπᾶ τήν Ἑλλάδα!

Γιά τόν Κολοκοτρώνη ἀναφέρεται ἐπίσης πῶς συνδύαζε πολύ ὁμορφά καί ταιριαστά τήν μεγάλη του ἀνδρεία μέ τήν ἐπίσης μεγάλη ἀνεξικακία του. Εἶχε πολύ βαθειά πίστι στόν Θεό καί οἱ ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου τόν εἶχαν διαποτίσει ὁλόκληρον.

Μιά φορά ἔτυχε νά τοῦ ζητήσῃ καταφύγιο καί φιλοξενία ὁ φονιάς τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ θρυλικός Γέρος τοῦ Μωριᾶ κατάπιε ὄση πίκρα εἶχε ἀπομείνει μέσα του καί πήρε μιά γενναία ἀπόφασι. Πῆγε στήν μητέρα του καί τῆς εἶπε:

- Μάνα, σήμερα ἐτοιμάσου νά κάνουμε μνημόσυνο τοῦ γιουῦ σου.

- Τέτοια ὦρα, παιδί μου, θά τοῦ κάνουμε μνημόσυνο; ἀπόρησε ἡ μητέρα του.

- Μέσα, μάνα, ἔχουμε φιλοξενοῦμενο τόν φονιά τοῦ γιουῦ σου καί ἀδελφοῦ μου.

- Τί εἶπες, παιδί μου; ἐξανέστη ἡ ἠλικιωμένη γυναίκα. Μοῦ ζητᾶς νά καθίσω στό ἴδιο τραπέζι μέ τόν φονιά τοῦ γιουῦ μου καί μάλιστα νά τοῦ ἐτοιμάσω καί φαγητό;

Καί ὁ μεγαλόψυχος ἀγωνιστής τῆς ἀπάντησε:

- Σῶπα μάνα. Αὐτό εἶναι τό πιό καλό μνημόσυνο γιά τόν σκοτωμένο.. ■

“Νά διαβάξης ὠφέλιμα βιβλία”

Κάποτε, ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, καθῶς περιδιάβαινε τήν Ἀθήνα, βρέθηκε μπροστά σ’ ἕνα ἐκκληράκι. Στήν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καθόταν ἕνας ἠλικιωμένος ἱερέας καί “τραβοῦσε” τό κομποσχοῖνι του. Εἶχε καλή μορφή καί ὁ Παπαδιαμάντης, πού τόν ἀπασχολοῦσε κάποιο πρόβλημα, θέλησε νά ἐξομολογηθῇ. Ὁ ἱερέας τόν ἀκουσε πολλή ὦρα, χωρίς νά τόν διακόψῃ, καί στό τέλος τοῦ εἶπε:

- Ἄκουσε, παιδί μου. Φαίνεσαι ἀνήσυχος ἄνθρωπος. Πρέπει νά ἡρεμήσῃς, νά γαληνέψῃς. Θά σέ βοηθήσῃ πολύ ὁ τακτικός ἐκκλησιασμός, ἡ προσευχή καί τό διάβασμα ὠφέλιμων βιβλίων. Ἀπ’ ὅτι καταλαβαίνω, φαίνεσαι γραμματιζόμενος ἄνθρωπος. Γι’ αὐτό καί σοῦ συνιστῶ νά διαβάξης τά διηγήματα τοῦ μεγάλου μας συγγραφέα ἀπό τήν Σκιάθο, τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη!

Καί ὁ Παπαδιαμάντης ἔφυγε μ’ ἕνα ἀχνό χαμόγελο ζωγραφισμένο στά χεῖλη του. Κατάλαβε, ὅμως, πῶς τά διηγήματά του πρέπει νά εἶχαν περισσότερη ἀπήχησι στόν λαό ἀπ’ ὅση εἶχαν στόν ἴδιο. ■

Απο
το

γεροντικό

Ἐπόδειγμα ὑπακοῆς

Ο ἄββας Ὡρ καί ὁ ἄββας Ἀθρέ δέν ἦταν ἀπό τά ἴδια μέρη, ἀλλά μονοιάσανε τόσο πολύ μεταξύ τους, ὥστε νά μείνουν ἀχώριστοι μέχρι τόν θάνατο.

Ο ἄββας Ἀθρέ εἶχε μεγάλη ὑπακοή καί ὁ ἄββας Ὡρ μεγάλη ταπεινοφροσύνη. Κάποτε ὁ ἄββας Σισῶης πῆγε νά μείνῃ μερικῆς ἡμέρες κοντά τους, προσπαθώντας νά ἰδῇ τίς ἀρετές τους, καί εἶδε ἕνα θαυμαστό σημεῖο, πού ἔκανε ὁ ἄββας Ἀθρέ.

Κάποιος τούς εἶχε φέρεῖ ἕνα μικρό ψάρι καί ὁ ἄββας Ἀθρέ θέλησε νά τό μαγειρέψῃ γιά τόν ἄββᾶ Ὡρ. Κρατοῦσε τό μαχαίρι κι ἔκοβε τό ψάρι, ὅταν ὁ Ὡρ τόν κάλεσε κοντά του.

Ο Ἀθρέ ἄφησε τό μαχαίρι, δίχως νά κόψῃ τό ὑπόλοιπο ψάρι, κι ἔτρεξε ἀμέσως στόν Γέροντα. Ὁ Σισῶης θαύμασε τήν μεγάλη ὑπακοή του, γιατί δέν εἶπε: “Περίμενε μιά στιγμή νά κόψω τό ψάρι”.

- Ποῦ βρῆκες αὐτή τήν ὑπακοή; ρώτησε τόν ἄββᾶ Ἀθρέ.

- Δέν εἶναι δική μου αὐτή ἡ ὑπακοή, ἀπάντησε ἐκεῖνος, εἶναι τοῦ Γέροντα. Ἐλα νά δῆς καί μόνος σου τήν μεγάλη ὑπακοή του.

Παίρνει τότε ἕνα κομμάτι ψάρι νά τό ψῆσῃ καί τό ἔκαψε λίγο, ἐπίτηδες. Τό ἔδωσε στόν Γέροντα, κι ἐκεῖνος τό ἔφαγε χωρίς νά πῆ τίποτε. Στό τέλος τόν ρώτησε:

- Καλό ἦταν, Γέροντα;

- Πολύ καλό, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Υστερα τοῦ ἔφερε τό ὑπόλοιπο ψάρι πολύ καλά ψημένο καί τοῦ λέει:

- Αὐτό τό ἔκαψα λίγο, Γέροντα.

- Ναί, τό ἔκαψες λίγο, εἶπε ἄββας Ὡρ.

Γυρίζει τότε ὁ ἄββας Ἀθρέ καί λέει στόν ἄββᾶ Σισῶη:

- Εἶδες πού, καθῶς σοῦ ἔλεγα, ἡ ὑπακοή εἶναι τοῦ Γέροντα;

Ο Γερο-Σισῶης ἔφυγε τήν ἐπομένη ἡμέρα. Καί ὅ,τι εἶδε ὅσο καιρό ἔμεινε μαζί τους, προσπάθησε, κατά τήν δύναμί του, νά τό διαφυλάξῃ καί νά τό ἐφαρμόσῃ. Δέν ἔχανε μάλιστα τήν εὐκαιρία νά διηγηθῆται αὐτή τήν ἐμπειρία του σέ κάθε νέο ἀναχωρητή, πού τόν ἐπισκεπτόταν παρακαλώντας τον νά τοῦ πῆ κάποιο λόγο ὠφέλιμο γιά τήν ψυχή του. ■

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ μέ τήν ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ

Ο Γερο-Τρύφων είχε έρθει από τήν πατρίδα του τήν Ρουμανία, τό 1910, σέ ηλικία 25 ετών, καί “φυτεύθηκε” στό Περιβόλι τής Παναγίας, ψηλά στήν κορυφή τής Καψάλας, κοντά στον Γερο-Μιχαήλ. Ο Γέροντάς του ήταν πολύ εύλαβής καί παραδοσιακός. Έμοιαζε μέ τούς παλιούς Άββάδες. Ζούσε πολύ ασκητικά καί τά ελάχιστα πράγματα γιά τήν συντήρησί του τά οικονομούσε από τό άπλό του εργόχειρο: έφτιαχνε κουτάλες. Όταν κάποιος του έδινε μία εύλογία, τήν δεχόταν μέν, αλλά έδινε κι αυτός μία ανάλογη εύλογία.

Κάποτε είχε στείλει τόν αρχάριο τότε ύποτακτικό του Τρύφωνα σέ μία Μονή, γιά νά δώση τό εργόχειρό τους καί νά περάση καί από τόν κηπουρό τής Μονής νά του δώση μία κουτάλα καί νά του ζητήση ένα λάχανο. Ο κηπουρός όμως, πού εκείνη τήν στιγμή, γιά κάποιο λόγο, ήταν θυμωμένος, του πέταξε ένα κοτσάνι από λάχανο μέ δύο άχρηστα φύλλα καί συνέχισε τή δουλειά του.

Ο Πατήρ Τρύφων τό πήρε, χωρίς νά πη τίποτε, καί ξεκίνησε γιά τήν Καψάλα, σκεπτόμενος σ’ όλη τήν διαδρομή τόν Γέροντά του, πού ήταν ηλικιωμένος καί τί λάχανο θά έτρωγε! Ο Γέροντάς του πάλι, όταν είδε τό κοτσάνι μέ τά δύο φύλλα, σκέφθηκε τί θά φάη ό ύποτακτικός του. Του είπε ν’ ανάψη φωτιά καί νά βάλη νερό στήν κατσαρόλα. Πήρε ό Γέροντας τό κοτσάνι, τό έβαλε μέσα καί τό σταύρωσε. Μετά από λίγη ώρα έστειλε τόν Πατέρα Τρύφωνα νά σηκώση τήν κατσαρόλα από τήν φωτιά. Καί τί νά δη! “Ενα άσπρο κεφάλι λάχανο. “Ο Γέροντάς μου”, σκέφθηκε, “έχει αγιότητα, γιατί αλλιώς δέν εξηγείται”.

Τό 1917, όταν είχε πέσει μεγάλη πείνα, ό Πατήρ Τρύφων είχε βγει στή Χαλκιδική, μέ τήν εύλογία του Γέροντά του, καί θέριζε σέ άγιορείτικα Μετόχια κι έτσι οικονομησε λίγο σιτάρι γιά τούς ίδιους καί τούς γύρω ασκητάς.

Από τότε μέχρι τόν θάνατό του δέν ξαναβγήκε στον κόσμο. Όλα του τά χρόνια τά έζησε ψηλά στήν Καψάλα. Τό πρόσωπό του ήταν εξαυλωμένο καί φωτεινό, καί μόνο πού τόν έβλεπες, έπαιρνες πνευματική δύναμη.

Δύσκολα, φυσικά τόν εύρισκε κάποιος εκεί στήν έρημιά πού έμενε, γι’ αυτό καί δέν είχε καθόλου ανθρώπινη παρηγοριά. Εκεί όμως πού δέν υπάρχει ανθρώπινη παρηγοριά, πλησιάζει ή θεία!

Κάποτε, ό εύλαβέστατος Γερο-Ιωάσαφ, από τόν Άγιο-γραφικό Οίκο των Ίωασαφαίων, είχε φιλοξενήσει μερικούς λαϊκούς, αλλά εκείνοι, δυστυχώς, ενώ καλοπέρασαν, σκανδαλίστηκαν μετά, γιατί νόμιζαν ότι έτσι καλοπερνούν οι καλόγεροι. Ο Γερο-Ιωάσαφ αποφάσισε τότε νά τούς γυρίση στά Καλύβια τής Καψάλας. Άφου επισκέφθηκαν μερικούς Άσκητάς καί έμειναν έκπληκτοι οι λαϊκοί, τούς πέρασε καί από τό Άσκητήριο του Γερο-Τρύφωνα. Όταν είδαν τόν Γέροντα μέσα σ’ εκείνη τήν εγκατάλειψη, τά έχασαν.

- Έγώ πού έχω γνωριμίες μέ ανθρώπους, δέν έχω αυτή τήν χαρά πού έχει ό Γερο-Τρύφων, αλλά ούτε καί τήν γνωριμία πού έχει ό Γέροντας μέ τά άγρια ζώα καί τά πουλιά του ούρανοϋ, πού του κάνουν συντροφιά, είπε ό Γερο-Ιωάσαφ.

Καί φωνάζει γιά νά μαζευτούν τά πουλιά, αλλά τίποτε. Μετά από λίγο νάτος καί ό Γερο-Τρύφων μέ τό σταμνί γιά νά τούς προσφέρει λίγο νερό.

- Τί τόπος είναι αυτός, Γερο-Τρύφωνα; Ούτε ένα πουλί δέν έχει, είπε ό Γερο-Ιωάσαφ.

- Μπρέ, πώς δεν έχει πουλιά, άπάντησε μέ όλη του τήν απλότητα ό Γέροντας.

Φώναξε λοιπόν καί γέμισε ό τόπος από διάφορα πουλιά. “Αλλά κάθισαν στους ώμους του καί άλλα πάνω στήν σκούφια του! Θαύμασαν οι επισκέπτες καί έφυγαν ώφελημένοι πνευματικά, δοξάζοντας τόν Θεό.

Μιά άλλη φορά ό Παπα-Ξενοφών είχε χάσει τόν δρόμο προς τήν Καψάλα καί από ένα μονοπάτι βγήκε μπροστά στήν καλύβη του Γερο-Τρύφωνα, πού ήταν μία παράγκα μέ παλιούς τενεκέδες όλόγυρα καρφωμένους, καί πάνω στήν στέγη παλιολαμαρίνες, μέ κανα-δύο πλάκες, γιά νά μήν τίς σηκώνη ό άέρας. Μπήκε μέσα καί τί νά δη: γκρεμισμένο άπ’ όλες τίς μεριές τό καλύβι καί τά νερά νά τρέχουν από τήν στέγη.

- Μήπως θέλεις νά φροντίσω νά σέ πάρουν σέ κάποιο Μοναστήρι γιά νά σέ οικονομήσουν στά γεράματα, τόν ρώτησε ό Πατήρ Ξενοφών.

- Μπρέ, ό Θεός οικονομάει καί τά σκουλήκια μέσα στό χώμα καί τά ταΐζει καί τά ζεσταίνει, κι έμένα τό μεγάλο σκουλήκι δέν μπορεί νά οικονομήση; Τουβλο είμαι γιά νά μέ πάρης από δώ καί νά μέ βάλης άλλοϋ; Έδώ είναι ό Γέροντάς μου Μιχαήλ, πού έκανε μέ τήν εύχή του τό κοτσάνι όλόκληρο κεφάλι λάχανο καί εσύ θέλεις νά μέ οικονομήσης;

Παρ’ όλο πού ζούσε ένα συνεχές μαρτύριο μέ τή φιλότιμη ασκητική ζωή του, ήταν ταπεινός. Συνέχεια έλεγε, μέ δάκρυα στά μάτια, ότι δέν κάνει τίποτε σέ σύγκριση μέ αυτά πού έκαναν οι “Άγιοι Πατέρες.

Τό 1978, ό Άθλητής του Χριστού Τρύφων τελείωσε τήν πνευματική του πάλη στον “Αθωνα. Έφυγε γιά τήν άλλη ζωή, σέ ηλικία ενενήντα τεσσάρων ετών. ■

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ **ΠΟΛΙΤΕΙΑ**

ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με